

CASAL D'ESQUERRA

ESTAT CATALA

BUTLLETI MENSUAL

Rambla de Prat, núm. 2 - GRACIA - Telèfon 78575

Núm. 4

FEBRER 1933

INSTITUT MUNICIPAL
D'HISTORIA DE BARCELONA
HEMEROTECA

Serenitat i Patriotisme

Quan les passions estan mogudes i l'agitació arriba al roig viu, és fa necessari aturar-se en un recer del camí i lliurar-se, serenament, a la revisió dels conceptes i dels mots que són, per essència, els mentors de les nostres activitats polítiques. Sortós d'aquell que sab fer-ho i no es deixa arrossegar pel corrent passional que domina, desfermat, en moments d'agitació desbordada, perquè d'ells serà l'equanimitat, el sentit de continuïtat i de responsabilitat que cal tenir per portar a terme reivindicacions col·lectives i individuals de tot un poble.

Aquests dies de passió han perdut la serenitat: en primer lloc, naturalment, els actors, per acció, de la tragèdia; després, qui hauria d'haver mantingut l'ordre, sorprés per uns aconteixements que no havia previst. Ens referim més als capitosts, concretament al coronel Ibàñez, que no pas als subalterns que han complert, en conjunt, com a bons; millor haurien complert si a dalt hi hagués hagut major serenitat davant la pertorbació de l'ordre ciutadà per un sector que amb els seus aldarulls i apellacions a la violència porta l'obrerisme a un carreró sense sortida que superarà l'esterilitat actual.

Han pecat, també, de poca serenitat, espectadors de tots els camps que han demanat repressions despietades. La pietat no té de perdre's mai i menys quan els delinqüents són víctimes, ells mateixos, d'un ambient enrarit, d'una exasperació latent i crònica per unes reivindicacions socials sentides i mai no assolides.

La República fou pietosa — potser massa — amb Sanjurjo i els pistolers monàrquics i no pot deixar d'ésser-ho amb els d'ara; no solament pel precedent marcat aleshores, sinó per convicció; per un deure, puix l'obrerisme entrarà per camins més suaus i de major responsabilitat, quan menys acarnissadament siguin perseguits els que es mouen en nom d'ell.

I el patriotisme? N'han fet cas omís — sistemàticament el rebutgen — els actors dels aldarulls; no en volen de Pàtria, però ho fan tot en castellà. Es diuen uni-

versalistes i defensen un particularisme d'importació; es contradiuen, doncs, amb ells mateixos. No són patriotes de Catalunya, però en llur subconscient batega l'imperialisme castellà que sentien els sorges i els buròcrates que venien d'Espanya a absorbir-nos i assimilar-nos. El nostre patriotisme català és la millor defensa contra el "comunismo libertario" importat de Múrcia i d'Almeria.

Quant a les dretes catalanes, han mancat, alhora, de serenitat i patriotisme. La por de perdre privilegis les faria baratar, si el cas arribés, la llibertat de la pròpia pàtria; que no es pas la pàtria, sinó el patrimoni, el que elles estimen i defensen. Per això, a les planes de llurs portantveus a la premsa: El Brusi, El Correo Català, La Veu i La Publi hi hem llegit aquests dies conceptes insidiosos, apellacions a la força i judicis del que fora l'ordre públic en mans de la Generalitat, que diuen prou bé com apagarien de bona gana el foc del nacionalisme — ja ho feren en 1919 — si un Martínez Anido qual-sevol els tornés a prometre, a canvi, l'extermi dels elements obreristes — bons i dolents, conscients i inconscients, — sense distinció.

Una sola figura ha conservat en els dies de prova l'equanimitat que des de fa tants anys el caracteritza. Ha estat Francesc Macià, qui des de la Presidència de la Generalitat ha mantingut la serenitat i el patriotisme que cal a cada moment per a portar a bon port la nau de les nostres llibertats individuals i col·lectives. Francesc Macià ha estat el far on han convergit les mirades de tots nosaltres, patriotes. El seu gest i les seves paraules han estat bàlsam reparador per a les ferides fetes a la Pàtria catalana per uns inconscients. Però, ell és també promesa i seguretat de què Catalunya no serà portada, per les seves dretes, a la vergonya de les repressions passades. La història no pot repetir-se i no es repetirà.

Aparells de Radio Moderns

3 vàlvules

A 100 pessetes

Demani una demostració sense compromís al seu domicili

Dirigir-se al carrer de Sta. Àgata, 8, pral., 1.^a
(junt al carrer de Salmerón)

"Les Gangues"

Sedes - Llanes - Cotons
Retalls a pès

Voltare, 9 i 11 - Puigmartí, 1

BLAK S'CREAM

Crema per a broncejar el cutis
De venda a totes les Perfumeries i Centres d'Especifics

Laboratori UDA

BARCELONA

Sastreria

Casa

Carreras

Plaça del Sol, n.ºs 9 i 10

(Gràcia)

PERNAMBUCO EL MILLOR CAFÉ

Preus sumament aventajosos per Cafès,
Bars, Restaurants, Lleteries, etc., etc.

Servei diari a domicili Salmerón, 87 (Gràcia)

Despatxos: RAMALLERES, 2 - TELEFON 17056
CARRER NOU, 25 - TELEFON 24464

Casa PONS

La més antiga i acreditada en
camises i corbates

Assortit en sueters, pullovers,
botins i guants de totes classes

Salmerón, 49 - Telèfon 73563

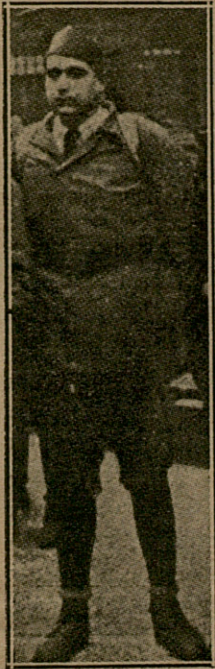

Casal d'Esquerra

Estat Català

GRACIA-Febrer 1933

Martí Vilanova

Martí Vilanova
amb l'uniforme de
Prats de Molló

Heu-vos ací que el 7 de febrer. farà 3 anys que va finir a la vila d'Aubray-Sous-Bois —parisenca—, al llindar mateix de la vida, aquell lluitador, aquell ferm català que en vida es digué Martí Vilanova.

Martí Vilanova, aquest home pur, aquest atleta vigorós que a la fortalesa del seu cos, que era ferm i valent, havia agermanat les idees de tristor i les de joia. Posseïa una consciència neta, un esperit optimista, digne de tot lluitador que creu en l'hora anhelada.

Martí Vilanova havia donat grans exemples i l'homenatge a la seva memòria té d'ésser record de la seva vida. Era un gegant, a l'ensens que valent, abnegat i intel·ligent. Tenia prop de dos metres d'alçària i passava del 100 quilos.

Quan vingué el cop d'Estat i a Catalunya va formar-se el primer nucli francament separatista, Martí Vilanova va posar-se al costat del lluitador Francesc Macià, avui Honorable President de Catalunya i quan aquest va llençar les primeres proclames vibrants de protesta i de rebel·lió, per les ofenses inferides a Catalunya i als seus homes per aquells brètols que esclavitzaven la Catalunya sotmesa, va prendre de mans de Macià els manifestos i els passà a l'altra banda de la frontera quedant profusament repartits per arreu de Catalunya.

Però, per un d'aquells descuits, que sorgeixen a trascanó del revolucionari inexpert, fou descobert i processat.

L'acusació era terrible, i els tribunals li demanaren 8 anys i un dia de presiri per haver complert amb un deure ciutadà i haver-se sentit digne de la Pàtria catalana. Ell, però, esperà serè i ple de dignitat, ja que no es deixava pas atemoritzar.

I Martí Vilanova, ingressà a la presó de Girona. La seva mare, en saber que el seu fill tenia de complir condemna, tingué tan gran trastorn, que a un poblet empordanès a Terrades, moria víctima de la pena i del sentiment.

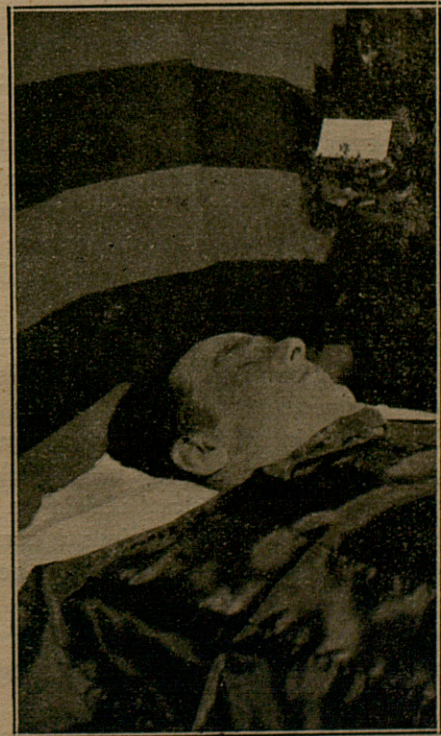
Abans de morir, uns amics aconseguiren que Martí Vilanova pogués acudir al costat de la mare agonitzant

i ell fou alliberat sota paraula d'honor. Va córrer al costat de la seva mare, però arribà en el moment que es moria i quan hagué complert envers ella tots els deures que tenia com a fill, a la nit, serenament, i tot sol, se'n tornà a Girona. Va arribar de matinada i trucà a la porta de la presó amb tota la seva força; els esbirros de Chamorro i de Carsi obriren novament les lúgubres portes a aquell noble i lleial soldat de la causa de Catalunya; i es constituí novament pres.

I Martí Vilanova, venia del poblet empordanès, venia de Terrades a poques passes de la frontera, i tenia gairebé segura una condemna de 8 anys i un dia de reclusió!!

Les coses, però, anaren d'una altra manera, i el cas fou que sortia de la presó al cap de 8 mesos i dies. Com sempre, home fidel als ideals pels quals s'havia sacrificat.

Més tard passà la frontera i va anar a París. Però Martí Vilanova s'enyorava, enyorava Figueres. La seva enyorança anava envers la dona que estimava; era figuerenca, i es casaren a Cervera. Francesc Macià fou padrí de boda.

Martí Vilanova al llit de mort

Va tornar a París, i aleshores vingué la preparació del complot de Prats de Molló. Martí Vilanova, precoç revolucionari, era després de Macià el dirigent més desta-

cat del complot. Fracassat aquest, fou detingut junt amb altres companys, processat i passà prop de 4 mesos a la presó parisenca de *La Sante*.

I després de les moltes fadigues de la vida d'exiliat, quan Catalunya estava als llindars d'assolir la victòria, quan Martí Vilanova pressentia les possibilitats de poder tornar a Catalunya, aquell mateix dia, en sortir de casa, a les acaballes del gener de 1930, un cop d'aire el féu caure malalt, al llit. Ell pressentia que havia de morir.

Es dolia, però, de no poder veure l'episodi final, el darrer capítol d'aquesta alliberació que la Nació Catalana té d'assolir—que arribarà—i per la qual Martí Vilanova ho havia sacrificat tot.

El dia 28 els periòdics parisencs donaren la gloriosa nova de la caiguda d'aquell xulo traïdor a les llibertats humanes. Però era tard!! Martí Vilanova, estava ferit de mort d'una malaltia curta, però terrible, que abatí aquella fortalesa de roure.

Farà tres anys que va morir a l'exili aquell gran Patriota. Catalunya va perdre amb ell un gran apòstol de les llibertats nacionals i un defensor de les reivindicacions humanes.

Procurem imitar-lo, amics! Es el millor homenatge que podem ofrenar-li.

Joventut!... Avant, per damunt de les tombes!

JOAQUIM MARTINEZ

Estat actual de l'assistència social a Catalunya

Resum de la Conferència donada al "Casal" pel publicista i Comissari de Beneficència de l'Ajuntament de Barcelona, ROC BORONAT

El problema de l'assistència pública no és un problema dels nostres dies, puix que de temps immemorials se'n troben manifestacions i fondes petjades.

Jo he procurat estudiar amb tota cura els problemes que la dita assistència dels desvalguts o dels maltractats per la dissort i per l'adversa fortuna determina i suscita.

Esquerra Republicana de Catalunya i els seus homes liberals, estem disposats a que la beneficència al nostre poble sigui forçosament el que té d'ésser; és a dir, un deure sagrat que no pot ésser eludit.

Fins els venturosos moments en què fou proclamada la República, l'assistència pública era controlada i dispensada pels homes de dreta que inspirats pels principis del clericalisme—en lloc d'inspirar-se en els del cristianisme—que té per principal virtut la caritat, mantenien els establiments de la nostra terra destinats a Beneficència d'una manera tal, que poden considerar-se com veritables presons, com veritables inferns de suplici; àdhuc a determinats establiments per a nois, hi eren establertes indústries nocives per a la salut.

Estem disposats que aquesta manera d'interpretar la caritat cristiana sigui foragitada tot seguit dels nostres establiments d'assistència i substituïda per un procediment més humà i que interpreti la caritat com un deure, com un imperatiu categòric, sagrat i indeclinable.

En temps de l'heròica i clàssica Grècia, i en la legislació d'aquest poble, hi ha disposicions i normes per guarir els guerrers ferits i per subvenir a les necessitats dels vells i dels infants desvalguts.

Sòcrates diu que perquè un Estat sigui digne no pot haver-hi cap pobre que sigui tan pobre que pugui avergonyir cap ric.

Roma, que amb la seva història dona per tants conceptes lluisor a la humanitat, també tenia disposicions per tal de salvaguardar els esclaus, malalts i pobres, i a l'ensens mantenia establiments costosíssims de Beneficència.

Per donar una idea del grau de misèria que regnava

al món durant els bons temps del cristianisme, n'hi ha prou amb consignar que durant l'any 1300, a Anglaterra fou venuda carn humana, i en 1348, moriren milers de persones víctimes de la fam, mentre que els acòlits de l'església tenien gran riqueses acumulades.

Tenim, sortosament, Parlament Català i això ens permetrà que el poble exerceixi una poderosa influència vers els nostres Consellers, perquè amb premura legislin i estableixin una legislació d'Assistència, tenint en compte les inspiracions de la ciència, de la Ètica i sobretot la psicologia del nostre poble, i dintre aquesta regulació es tingui compte de la necessitat ineludible de mantenir al marge els ganduls i pidolaires d'ofici que de tot el món vénen a la nostra terra per prendre-la com a camp d'operacions inconfessables.

Cal també tenir delicadament cura dels infants i sobretot, per ells, un amor intens. Els pobles que no tenen cura dels infants, coven ells mateixos la pròpia fossa.

Tenim de modificar sense perdua de temps el règim interior dels nostres establiments de Beneficència que a excepció d'alguns qual mecanisme marxa com cal; els demés, amb el criteri dretista constitueixen una veritable injustícia.

Amb el sistema emprat per les dretes, els infants quan són grans esdevenen en un tant per cent molt elevat carn de delictes; en canvi, amb el criteri liberal que implanta un règim familiar, aquests nens després són perfectes ciutadans que rendeixen a la societat una valor considerable.

Tenim de crear hospitals per a malalts inguaribles i per a vells en la quantitat que el percentatge de la població requereix, però amb tots els avenços de la ciència que permeti que els malalts guaribles ho siguin amb promptitud perquè es puguin incorporar a la vida activa a complir llur rendiment normal.

Tingueu plena confiança amb els homes d'Esquerra que essent veritables amics del poble sabran complir abastament llur deure que, quant a Beneficència, involucra un criteri justicier, sense claudicacions, que és el que sempre i en tot moment presideix totes les actuacions d'Esquerra Republicana de Catalunya.

(Resum de J. Barri)

Catalanisme i Republicanisme

La grandesa d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'èxit esplendorós en els moments de prova electoral i la confiança que el poble de Catalunya, noblement, li ha concedit, és l'efecte de la afortunada simbiosi política Republicanisme-Catalanisme que amb tanta clarividència vegé el President de la Generalitat Francesc Macià.

Catalanisme i Republicanisme: Heus ací dos mots que a tots els catalans conscients i d'intellectualitat abstracta, representen d'una faisó ben definida la complementació sublim del Nacionalisme amb l'avenç social i dels homes del més pur sentiment patriòtic, amb els republicans federals catalans.

Aquesta convergència, aquesta fússió dóna vida al partit polític més potent de Catalunya.

De l'harmonia i puresa d'aquests components en depèn la seva força i la seva existència.

Es per això que hem de recordar als catalanistes d'Esquerra: 1.er Que jamai renunciïn a la integritat dels nostres principis. 2.n Que el catalanisme no és un problema polític ni jurídic ni administratiu. 3.r Que el catalanisme és l'aspiració dels catalans de reintegrar Catalunya a la plenitud de la seva sobirania. 4.r Que les paraules autonomia i descentralització poden donar satisfacció

al partit Regionalista, mai a nosaltres, nacionalistes, que no podem admetre la supeditació d'una nació a una altra, puix seria el mateix que anular la seva existència. I per últim, pensem, germans de Pàtria, en no oblidar el nostre fet diferencial que remarca cada vegada més la nostra personalitat, per dissort mig esmortuïda per la tasca centrípete del poble castellà.

Cal definir-nos constitucionalment i despendre's de les impureses que en els segles d'opressió i d'esclavatge han degenerat la nostra matèria, la nostra ànima.

L'educació política, el respecte a les lleis i la depuració cuitadana, que cada vegada són més paleses en nostre Poble, han portat a la fi, que la immensa majoria hagi sentit repulsió a la forma de govern monàrquica i es trobi avui identificada amb la forma de govern republicana d'essència federal.

Aquest sector polític integrat per valors intel·lectuals positives de la nostra terra, ha trobat en "*Estat Català*" el seu complement, conjunció providencial, de la qual és producte el Partit d'Esquerra R. de Catalunya, síntesi de totes les valors morals, intel·lectuals i socials de la nostra aimada Catalunya.

B. MORI

La dona, és ignorant?

Desgraciadament hem de respondre que, en conjunt, és ignorant i molt pitjor encara, no s'ho creu, i parla, escriu, i obra, manta vegada, amb una completa ignorància de les matèries que discuteix i comenta; això explica ben clar la poca importància de l'actuació femenina dins de la política catalana. Fet lamentable i vergonyós per a nosaltres, però fet veritat.

La dona va entrar a la política sense donar-se'n compte, i portada per un sentimentalisme patriòtic que la feia vibrar per la llibertat de Catalunya — sota el romàntic guiatge del nostre honorable President — féu amb gran fervor i entusiasme la propaganda per l'Estatut. Després ha disminuït la seva actuació; ja no desperta aquella curiositat dels primers dies; ja se l'escolta amb desig de crítica i la dona falla avui, com tornarà a fallar demà, si no s'esmena.

¿Es que no tenim a la nostra generosa terra cap dona prou intel·ligent per a destacar pels seus propis mèrits en política? Jo crec que sí, i crec també que si el nostre honorable Macià les crida, cuitaran a venir-hi.

Es una llàstima que les dones, en general, estiguem tan poc preparades per a la vida, sigui política, sigui social, doncs cada dia sabem casos que ho demostren; no és estrany, però; si la joventut masculina havia oblidat llurs deures cívics no podem estranyar massa, que ho facin les dones, que no havíem tingut aquests deures. Però no ens té de preocupar això ara, seria perdre el temps i el més

interessant per a nosaltres és que la dona culta i intel·ligent, ingressi als nostres rengles i vingui a portar optimisme i eficàcia dins d'aquesta massa anònima de les militants d'Esquerra Republicana, tan poc organitzades tot i els esforços d'algunes entitats que, com la nostra, han aconseguit un gran nombre de sòcies.

Contràriament a molts centres del nostre Partit, on no existeixen Grups femenins ni dones sòcies, i molt pitjor, en alguns que no vull anomenar, són molestades continuament i mirades amb una indiferència gairebé grollera.

En canvi, ens trobem sovint que algun consoci ens diu: Vénen eleccions, veurem com us portareu — com si les eleccions depenguessin de nosaltres i tinguéssim el deure, sense preparació i sense l'ajut dels homes (imprescindible sempre) d'actuar i triomfar.

Jo, compto amb un avantatge perquè el nostre Partit triomfi i és el següent: el poble català, esquerrista de tot cor i ànima, no vol perdre les seves llibertats mínimes, ans al contrari, vol aconseguir-ne de noves, i tots, homes i dones, han vist i veuran cada dia més, com el nostre Partit és l'únic que pot aconseguir-les i la victòria serà altra vegada per l'Esquerra Republicana de Catalunya. Però no ens en fiem massa. Organitzem-nos, dones, i actuant ordenadament dintre del Partit i fent-nos una cultura, assegurarem dies de glòria i de majors llibertats a la nostra Pàtria catalana.

Pilar FLORENSA

Esquerrisme

Els darrers aconteixements polítics suscitats a la nostra terra han posat de relleu — d'una manera clara, precisa i sobretot eloqüent — la significació netament esquerrista del nostre poble.

Aquesta posició ideològica no és quelcom d'aluvió; té una honorable tradició que es remonta gairebé als orígens de la nostra història política i si aquest esquerrisme ha tingut, dissortadament, moments d'eclipsi, aquests moments de suspensió del seu habitual procedir han tingut sortosament tot un caràcter esporàdic, passatger.

La fina sensibilitat política del nostre poble queda palesada sempre, en tot moment, d'una manera contundent, quan un veritable i autèntic perill fa acte de presència a l'horitzó de la nostra estimada Catalunya. I la lluita electoral passada, amb tot l'aferissament passional que involucrava, era un formidable esforç de ciutadania per a conjurar el més gran, el més greu i paorós perill que en dos-cents anys s'havia presentat en la història política del nostre poble.

Aquesta lluita tan formidable i tan bellament guanyada entranyava un indeclinable dilema: o el primer Parlament de la Catalunya autònoma prenia un caire o sentit eminentment esquerrista o la malaurada ideologia dretista pendria una hegemonia que representaria, dissortadament, el naufragi de la Catalunya rejuenida i la exhumació d'un passat que podríem sintetitzar-lo amb aquests depressius mots: monarquia, imperialisme, militarisme, predomini de l'Església, superstició, esclavatge, misèria. En una paraula, suspensió de tot el que té cabuda dintre l'ampla esfera de la justícia i vigència de tot allò que forma part integrant del gran i revoltant seguici de l'arbitrarietat.

La distinció entre esquerra i dreta no és quelcom sense importància com molts volen suposar, ans al contrari, la més superficial observació, l'anàlisi més somer, ens diu que aquesta distinció és cabdal, doncs entre les dues antagòniques ideologies hi ha un pregon abim molt difícil d'omplernar.

¿Quins són, doncs, els principis bàsics sense els quals no ens seria possible argumentar sobre aquestes dues ideologies que es disputen amb tanta energia l'hegemonia política de Catalunya i àdhuc del món?; en una paraula, quines són les últimes arrels ideològiques de cada una d'elles? Parlem-ne un moment.

La concepció política de dreta és el que podríem dir-ne transpersonal; és a dir, que està situada més enllà de la personalitat humana. Tota individualitat és un mer instrument posat al servei de les valors objectives de la Ciència, de l'Art, del Dret, de l'Estat. Crea l'Estat potència de dominació, monstre assedegat de sang, que és en tot temps causa de la pèrdua de la pau i de la tranquil·litat internacional. Divinitza aquest Estat i crea la monarquia per dret diví. Engendra el monstruós imperialisme de tipus alemany i el feixisme estil italià. Es causa també, del nacionalisme exaltat que degenera fàcilment en xovinisme, causa eficient de tants estralls. Es-

clavitza la personalitat humana fin a l'extrem d'immoiar-la al déu Estat, amo suprem i totpoderós. En una paraula, és el dic de roca viva que conté i barra el pas a tot corrent de llibertat, de progrés i dignificació humana; és l'abdicació total de la personalitat humana.

La concepció d'esquerra és l'antítesi de la que acabem de ressenyar. Tot el seu vast edifici recolza sobre la personalitat humana. La ciència, l'art, el dret, l'Estat, són valors que sempre i en tot moment estan posades al servei de la personalitat humana per al seu normal i màxim desenvolupament en tots els ordres: físic i moral.

En l'ideari d'esquerra el fi comú a complir no és pas un règim de llibertat sense fre ni sense límit, sinó de llibertat condicionada per la llei elaborada per tots, igual per a tots, sense distinció de classes ni condicions econòmiques.

L'ideari d'esquerra otorga a la personalitat humana una suprema valor ètica a l'entorn de la qual gira tot l'engranatge polític. Crea l'Estat ètico-jurídic que respecta la personalitat humana en totes les seves manifestacions atorgant-li la màxima protecció per a complir el fi social.

La ciència al servei humà amb totes les meravelles i possibilitats que entranya, amplifica les possibilitats materials i de benestar.

La moral, l'art i el dret, valors espirituals, fonts inesgotables de virtut, bellesa i harmonia social; fruits madurs i saborosos d'una alta civilització.

L'ideari d'esquerra propugna que tota individualitat, considerada com una cèl·lula de la societat organitzada, sigui una personalitat eminentment ètica; és a dir, amb tots els atributs que caracteritzen la perfecta ciutadania que fa possible l'harmònica convivència social.

L'esquerrisme, doncs, propugna per la creació i formació de l'home moral per excel·lència; que es mou per ideals; que no odia ni atropella; que sap inhibir les passions i que lluita contra el mal, la misèria, la injustícia i per tot el que sigui millorament social.

La independència o llibertat absoluta de l'Estat davant de tota confessió o creença religiosa, és el que hom denomina *Laïcisme*. L'esquerrisme pressuposa un estat laic.

La cultura no pot ésser patrimoni exclusiu d'una classe o casta determinada, sinó del domini de tots. L'esquerrisme pressuposa la unificació de l'escola o sigui l'escola única per a tots.

L'eterna lluita entre el capital i treball, que té per denominador comú el que s'anomena qüestió social, l'esquerrisme propugna per la justícia social, que en forma evolutiva modificarà les condicions de la propietat privada actual portant-la a un col·lectivisme integral adient i en consonància a l'estat de cultura general.

L'esquerrisme en el que fa referència al punt d'albir internacional, també té el seu ideari i propugna per la lliure federació de tots els pobles, creant la gran solidaritat internacional, instrument poderós i adequat per a crear el super-organisme de la gran civilització humana, que farà possible que el regnat de la pau sia un fet, i no una

ficció repugnant. L'esquerrisme té enemics jurats, que per una ignorància pregonia no el comprenen—és un problema d'educació—i altres que el combaten per egoisme a sang i a foc, tota vegada que tenen grans interessos vinculats amb el dretisme que, en definitiva, no és res més que conservadurisme, síntesi i resum de l'arbitrarietat.

Per això, la fina percepció del nostre poble, que li permet una consciència clarivident, tan necessària en aquells moments en que s'anava a decidir la sort i l'esdevenidor de tots nosaltres, va optar per l'única solució possible, per l'únic camí a seguir, que és l'establert per Esquerra Republicana de Catalunya; camí ample, rectilini on convergeixen tots els nobles ideals de què és susceptible l'ànima humana.

Catalans, germans, en aquests moments solemnes de la nostra història, en què les nostres llibertats tomen a tenir una premeditadora albada feu el possible per a que l'entusiasme intens, fill de la més abrandada fe amb els idees propugnats pel nostre esquerrisme, amarats del més pur liberalisme i la més sana democràcia, no decaiguin mai. No deserteu de les files comanades pel nostre venerable i honorable president Francesc Macià, que és garantia moral del vostre ideari. Actueu, col·laboreu en la mesura de les vostres forces per a que la nostra estimada Catalunya sigui dintre del món civilitzat un espill on s'hi puguin enmirallar tots aquells pobles que es distingeixen poderosament per un gran progrés, una gran cultura i una millor ciutadania.

Joaquim BARRI

Catalunya i el món

L'avant-guerra, amb el seu esperit universalista recolzat per les idees socialistes llavors en plena puixança, ofegà els problemes que suscita el nacionalisme dels diferents pobles del món, que sofreixen el jou de l'imperialisme absorbent; però el gran cataclisme mundial — aludeixo a la guerra gran— que a l'ensem que clou una civilització, té el privilegi d'instaurar-ne una de nova, amb ço útil que guarda la tradició de la civilització caiguda, els ressucita.

Aquest cataclisme mundial, té la gran virtut de provocar un sobtat esclat d'anhels de llibertat, de reconeixement de tots els pobles i de totes les autèntiques nacionalitats, que abans estaven opreses, car, tanmateix, eren ultratjats els drets més humans de la civilització; a excepció, dissortadament, d'alguns Estats que la fatalitat, decreta estiguin encara, políticament, força retrassats per la incomprensió i covardia dels governats de les respectives nacionalitats.

Si la post-guerra va ésser l'element especial que determinà el reconeixement de les nacionalitats, ¿per què a Catalunya, dissortadament, no la reconegueren com un estat lliure, tot i tenir els atributs que informen una autèntica nacionalitat? Puig ho palesa obertament, sota el punt de vista històric, la seva esplèndida tradició i que des del punt de vista intel·lectual conté un estol de filòsofs, artistes i pensadors de prestigi universal, que a l'ensem han donat normes perdurables al món civilitzat.

Catalunya, que per tradició històrica, ètnicament parlant, per la nostra psicologia i pel geni propi que revela la seva personalitat nacional, pot ésser considerada com una unitat de cultura que irradia la seva influència a

través del món civilitzat, aimant de la llibertat individual i col·lectiva, per contribuir poderosament al progrés evolutiu de la humanitat.

Hom ha dit que les petites nacionalitats entorpeixen la vida progressiva del món; car volen tenir un sol concepte del patriotisme assimilant-lo a l'egoisme nacional, causa eficient de tot xovinisme, d'on neix inevitablement l'imperialisme agressiu i provocador de tots els conflictes armats. Equivocadament.

Les nacionalitats esdevenen imperialistes quan estan en mans de governants de dretes, però si són liberals, demòcrates, laics i a l'ensem, adrecen totes llurs energies econòmiques, culturals i socials vers un estat de justícia social, no poden ésser mai elements de perturbació i retrocs, sinó instruments de progrés i civilització.

En el fet natural de les societats no hi ha fronteres, sinó harmòniques relacions funcionals dels nuclis humans: les fronteres les determina el criteri imperialista violentant la vida dels pobles, creant problemes econòmics que no són necessaris per a l'expansió de les activitats socials.

Federant nuclis naturals no es trobarien fronteres, perquè es passaria suaument d'una entitat social a una altra, encadenant-se la vida dels pobles més diferents.

Nosaltres, que som radicalment nacionalistes i radicalment esquerristes, volem la completa llibertat de Catalunya i dels catalans; a l'ensem col·laborarem amb els diferents pobles d'Ibèria i de tot el món per tal d'obtenir llur llibertat i després anar a la constitució d'una unió de petites repúbliques mundials.

J. FUSTER I SEGU

Mai no serem lliures socialment, ni econòmicament iguals,
 si ens deixem portar per pertorbadors inconscients
 : : : : i irresponsables : : : :

Nacionalisme i Esquerrisme

Els dos gran ideals de Nació i d'esquerra s'unifiquen en un ideal bàsic de llibertat humana en la seva doble forma individual i col·lectiva, i per això són germans de naixença. La llibertat dels homes i la llibertat dels pobles, en llur concepció moderna i democràtica, nasqueren ensem amb aquella ventada de sentiments i d'idees que produí en l'Europa de les darreries del segle XVIII i les primeries del XIX l'acció, coincident en molts punts, de la Revolució francesa i del Romanticisme.

¿Per què aquests dos ideals germans, que es compenetren i es complementen, han pogut aparèixer, en certs moments i en certs països, com a oposats i enemics?

En primer lloc, això ha estat culpa de la desviació xovinista i reaccionària que de vegades han sofert els partits nacionals. Aquesta desviació arribà al moment màxim en les teories de l'Acció Francesa, que consagrà la significació estreta del mot nacionalisme, posada en circulació per Maurice Barrès. Aquell mot de llibertat que fins a l'últim decenni del segle XIX havia servit per a designar l'ideal i el moviment dels pobles oprimits que lluitaven per llurs reivindicacions nacionals, començà a emprar-se per a designar una tenència a la xenofòbia, a la reclosió espiritual i al bel·licisme. Avui aquest sentit del mot nacionalisme es troba molt extès a Europa, i això ha creat un equívoc perillós.

Per altra banda, en alguns dels pobles que han lluitat per la llibertat nacional, els partits de dreta han adquirit en determinats períodes la preponderància, i els adversaris d'aquets partits han cregut o han fingit creure que el dretisme i el burgesisme són consubstancials amb les reivindicacions patriòtiques. ¡Bé prou que ho hem vist ací, a Catalunya, amb el cas de la Lliga Regionalista!

Però avui l'equívoc, a casa nostra, està desfet. L'ideal de la llibertat nacional de Catalunya i el de la llibertat i la igualtat dels catalans es presenten units, ben agermanats, a l'Esquerra Republicana de Catalunya. Mentre els dos fortíssims corrents de la política nostra — el republicà i el catalanista — estarem allunyats o mal avinguts, cap dels dos pogué conquerir plenament l'ànima del poble nostre. En confluïr els dos corrents dins l'Esquerra Republicana i entorn de Francesc Macià, ha aparegut ben clarament als ulls del poble la germanor i la solidaritat íntima que existeix entre l'Esquerrisme i el Nacionalisme.

Els trenta anys de catalanisme de la Lliga havien creat una confusió que en menys de dos anys ha esvaït l'Esquerra Republicana de Catalunya.

A. ROVIRA I VIRGILI

Sopar d'homenatge al President del Casal, Nicolau Ballestini

La presidència

Els comensals

El mite de la revolució social

Els darrers aconteixements —brutals i incoordinats— haguts a Barcelona com a la resta de Catalunya i a Espanya, posen en primer pla la necessitat d'abatre mites, com aquest de la Revolució social violent, que com mirallet per caçar aloses fan servir els professionals de la revolta per tal de distreure el proletariat d'altres afers més importants i portar-lo periòdicament —enganyat pels mots grandiloqüents i els conceptes abstrusos— a aldarulls estèrils que solament poden donar profit a la causa de la reacció que vetlla a la fosca, cercant el moment de llençar-se damunt del règim liberal i democràtic implantat d'acord amb la sobirana voluntat del Poble.

I per desfer els mites, com els dogmes, n'hi ha prou amb combatre la ignorància i la indocumentació, extenent una cultura social i política que afini la sensibilitat ciutadana dels proletaris i enlairant el dintell de llur percepció política els faci gens manejables per capitosos que barregen quatre conceptes bàsics —mal exposats i pitjor païts— trets de qualsevol manera dels molts que han desenvolupat els tractadistes sociòlegs. Presentats, això sí, com a panacea per a guarir—radicalment— els mals socials.

Entenem que amb combatre conceptes mítics i acabant amb confusionismes com el que permet dir-se anarquistes a professionals de l'atrancament i de la pistola n'hi ha prou per extirpar de la nostra Pàtria catalana aquest cranc de la revolta periòdica, espasmòdica, violent i estèril, que amenaça amb enfonsar una economia que, essent nacional, és de tots nosaltres. I si al costat d'aquesta tasca cultural i ciutadana corre una bona acció de govern en sentit obrerista, el problema social perdrà, a Catalunya, la seva aspror actual per entrar per camins d'una àmplia actuació política i legal, que portaran el proletariat cap a la seva emancipació final molt més planerament i més segura que els mètodes d'aldarull sistemàtic i periòdic preconitzats pels professionals de la F.A.I.; procediments que no tenen cap justificació quan les vies del dret són obertes de bat a bat i menys, encara, quan governen homes, com el nostre Francesc Macià a Catalunya i com Manuel Azaña a la República, que són garantia per ells i pels que els volten de què la legalitat té de servir —precisament— per convertir en jurídics tots els conceptes i postulats que integraven el programa màxim sota el qual començà la Revolució, el 14 d'Abril.

La intervenció del proletariat a la política, la seva incorporació a partits avançats socialment, com el nostre d'Esquerra Republicana, assegurarà la transformació de la societat actual, basada encara en el privilegi i en l'ex-

plotació d'uns homes pels altres, en una societat més justa i potser perfecta, dintre els límits en què és possible la perfecció de les coses humanes. Serà per una evolució tant més ràpida, quant més decidida sigui la intervenció proletària en el govern de l'Estat.

El concepte d'evolució social o de Revolució evolutiva deu substituir, doncs, el concepte de Revolució social que si pot emprar-se per designar l'acte darrer de la

lluita de classes té d'ésser bandejat —com a concepte i com a procediment— en tant que signifiqui una aplicació immediata, bruta i violent d'uns mitjans de lluita condemnats al fracàs, reprobables en tot regim democràtic, i que poden provocar, per contracop, una reacció que anulli les conquestes esquerristes aconseguides, penosament, de la proclamació de la República ençà.

N. BATTESTINI

Guerra a la guerra!!

La guerra és odiosa. Excita les baixes passions de l'home: desfigura la vida.

La guerra és criminal. Afavoreix el fratricidi, eixala el pensament, esmortueix la generositat, traeix l'heroïsme.

No té res que veure l'heroïsme amb la guerra. És heròic l'esforç per incorporar noves perspectives de la Ciència al món inexhaurible de les descobertes humanes.

Heroi és l'investigador que bo i fent experiències sobre el seu propi organisme, hi deixa la pell.

Mai seran prou recordats els que per tal d'amorosir els estralls de la tuberculosi i del cranc, s'han sacrificat voluntàriament.

Heroi és el treballador que penetrant a les entranyes de la terra, hi sap trobar el mineral que pot contribuir a fer menys dura la misèria.

Herois són el paleta, el manyà, el forjador, el químic, el biòleg, que viuen intensament la joia pura del perfecte edifici aixecat, de l'experiència reeixida, de la bona treballa, controlada i segura en benefici de la salut, condició essencial de la vida.

Heroi és l'artista que sense ajupir-se a la plebeia insinuació, pervertidora del seu sentit creador, lluita en la recerca de la seva autèntica veu i en aconseguir-la, somriu i mor.

Heroi és l'ideòleg que en el servei de la cultura del seu poble, s'avança al propi país amb l'esforç silenciós, perseverant i digne, no pas per la niciesa espectacular de la lloança pública, sinó per la desinteressada pau del seu cor.

Heroi és el cobraçador d'escàs jornal, que passant-li per les mans l'or dels acaparadors i dels prostituïts, les conserva voluntàriament netes.

Heroi és el que essent-li posat a la mà, a canvi d'una interessada invitació al deshonor o d'una traïció a l'amistat o a l'ideal, el benestar, falsa pau o l'auriolat i circumstancial prestigi, no es deixa endur i sosté la noblesa en el caràcter i la generositat en la convivència.

Herois són els parés, les mares, els fills que es són mutuament fidels, aguanten l'estructura honesta de la vida i davant de l'adversitat, treballen llur feina de cada dia amb el pensament clar i les perfectes intencions realitzades amb senzilla tendresa.

Heroi és el forner que en les fosques hores de la matinada, pasta amb bona farina el pa que ens hem de menjar en fer-se dia.

Heroi és el pagès que sap conrear la terra i fer bona la collita.

Herois són els que fan les clavegueres de les ciutats per tal que l'aigua hi pugui córrer lliurement, salvant ben sovint els inconscients perversos que els ignoren.

Herois són el mestres, senzills, responsables, evangèlics, que ensinistren els infants, fent-los comprendre el laic miracle de la vida.

Herois són l'ardit maquinista, l'entès fogainer dels expressos de furient marxa i d'intelligent i precisa arribada.

Herois són els enginyers, els arquitectes, els metges, que comprenen llur missió social i posen la màxima consciència en les seves tasques científiques.

Herois: la jove i bonica vídua, mare de la filla que ajuda a pujar honestament per tal que sap afrontar i escometre amb dignitat les situacions adverses.

Herois: els vetlladors de malalts inguaribles, per tal que defensen de la mort vides malhaurades.

Herois són l'astrònom que sap predir el terratrèmol imminent i salvaguardar a molts la vida; el saurí que es basqueja i encerta a trobar les aigües reparadores; heroi, el company qualsevol de la feina ben feta; heroi és el brau mariner que surt a desafiar l'oratge per tal de procurar bona pesca als seus ajudant-los a viure.

Heroi l'explorador de les espesses selves per tal d'incorporar nous elements de vida a la franca entesa de la civilització.

Heroi l'aviador que acosta els diversos països, afavorint la solidaritat dels homes, dels pobles.

CAP D'AQUESTS HEROIS TENEN RES QUE VEURE AMB LA GUERRA.

La guerra és vil. Pretén anular la raó de la vida que ha estat creada per a ésser perpetuament renovada.

La vida està per damunt de les malifetes.

El qui la traeixi ha de sentir el just càstig de trobar-se abandonats com en un desert o en les tenebres de la dissort.

Les noves generacions ho comprenen prou.

Entenen que esquinsar les falses històries dels enlluernaments bèl·lics és al primer pla de les accions immediates. Que la joia de la vida que és precisament el tornaveu de la salut, ja no s'ha d'escanyolar més en el sentiment tràgic. Que la consciència de la llibertat presuposa el respecte a la germanor universal; que una flairosa alenada de treball desperta els sentits i estimula noblement l'acció dels braços.

Els homes senzills; els pobles modestos; els de les races i de les llengües més aparentment contradictòries s'arboren no ja per matar-se, sinó per a treballar.

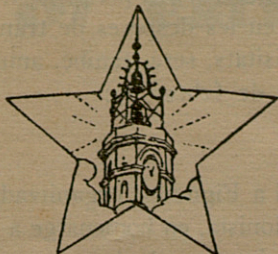

Assistim a una transfiguració essencial de la societat que necessita i vol viure. Les veus més clares, les consciències més rectes criden: ODIEM LA GUERRA.

Dia vindrà que els infants rebutjaran ells mateixos els

estres de matar si ja des d'ara, ni fins per jugar, posem al seu abast armes de fira.

Josep Maria de SUCRE

El Campanar de Gràcia

Ignoro el propòsit dels que aixecaren el campanar civil de Gràcia, el fet és que la seva fama li ve de la revolta de les quintes de l'any 70. El batall de la seva campana va sentir-se hores i hores, impedint que les forces militars, suggestionades per la seva veu metàlica entressin a la població. Solament després d'haver fet parlar el canó es decidiren i només pogueren descarregar les seves íres en una dona que era la que tocava la campana. Aquella era molt coneguda, ja que es guanyava la vida venent herbes medicinals que traginava un burro en les seves sàrries; dos noiets de pocs anys eren l'única il·lusió de la vida d'aquella dona.

Per salvar l'honor militar va ésser jutjada i condemnada a presiri, i els seus fills tancats a la casa de Caritat. Sortosament per ells, Valentí Almirall n'era el director, i va preocupar-se'n amb un interès especial. Un d'ells avui dia, és un impressor de nom.

Aquests fets donaren idea, a l'Almirall, de fer un setmanari amb el nom de *La Campana de Gràcia*. Posat d'acord amb En Lòpez Bernagossi, ho portaren a terme.

Quan va ésser implantada la primera República, Almirall va escriure a En Figueres demanant la llibertat

d'aquella dona i després de molt indagar la varen trobar a la presó d'Alcalà d'Henares. No cal dir que va ésser alliberada i va poder reunir-se amb els seus fills; la seva vida, des d'aquell instant, ja no pertany a la Història.

Moltes vegades, en passar pel davant del campanar penso que no seria gens difícil saber el nom i retolar amb ell la plaça. Rius i Tauler ja té el seu monument i, demés, una de les avingudes de Montjuïc porta el seu nom; seria més adient que la plaça portés el nom d'aquella dona-símbol, que pressentia que amb les quintes, els reis, farien morir mils i mils de fills de mare. La carlinada que esclatà poc després, Cuba, Marroc, quantes vides sacrificades per satisfer l'orgull borbònic!

L'Ajuntament de la nostra Ciutat tindria de dignificar la plaça i el campanar, res no fa notar el canvi de règim, la república no ha entrat al campanar. El dia 14 d'Abril no es va sentir la veu de la campana; l'herba creix sobre el seu basament, mal emblanquinat.

¿Caldrà que una altra dona coratjosa pugi dalt del campanar roig, fent sonar la campana perquè la gent es recordi de l'únic monument revolucionari de la ciutat?...

C. PADRO

La festa de Cap d'Any.

Un grup dels que hi assistiren.

Del Casal

BIBLIOTECA

A desgrat del bon desig del Consell igual com de la Secció de Cultura que per la seva Comissió de Foment de la Biblioteca porta a terme els treballs d'organització, ha de veure's retardada la seva inauguració, motivada per la vaga dels ebenistes que ha fet impossible a la casa constructora lliurar-nos les estanteries i altres mobles en la data assenyalada. De no produir-se aquests aconteixements, aviat hauriem pogut inaugurar-la i gaudir d'una Biblioteca digna d'aquest Casal.

La Comissió de Foment de la Biblioteca creu que un cop passats aquests moments, es guanyarà la tasca perduda i podrem bestir, com cal, la Biblioteca que té d'ésser un ferm fogar de la cultura que hem de posseir com tota collectivitat i poble que vol ésser digne i avançat.

Però, per a aconseguir-ho, hem d'ésser tots, els que hem d'aportar-hi el màxim esforç i sacrifici collectiu, ja que aquesta Entitat ha d'ésser orgull de tots nosaltres i admiració dels forans, per la seva tasca político-cultural que tant ha de contribuir al redreçament de la nostra Pàtria Catalana.

Ets tu, amic i consoci el que has de portar-hi el teu bon i abnegat ajut i sacrifici: un quadern, una revista, un llibre de text, una obra científica de qualsevol gènere, serà el gra de sorra que tú portaràs a l'obra cultural del "Casal". I pel fi que tindrà et serà ben rebuda i agraïda la teva aportació, sigui la que es vulgui la seva qualitat i quantitat.

Fins ara, i ens complau posar llurs noms a coneixement de tots els nostres consocis, per a que serveixin d'estímul i d'exemple, han fet donacions els companys Fraile, Massip, Codina, Sorribas, Battestini, Borràs, Martínez, Rovira, Mori, Barri, Fuster, Sra. Campmany, Sra. Florensa i Soler i Brú. Els ho agraïm a tots i agraïm d'una manera especialíssima al ciutadà Farré i Pijoan, l'haver-se després d'obra tan interessant i útil com és la Història Universal de César Cantú, que gràcies a ell passarà a nodrir la nostra Biblioteca.

AMICS DE LA MÚSICA

La Ponència d'Art de la Comissió de Cultura està fent els treballs preliminars per tal de constituir entre els socis del "Casal" un grup anomenat "Amics de la Música", qual finalitat serà donar al "Casal", al menys una vegada al mes, audicions de música selecta, vocal i instrumental.

Creiem que aquestes audicions contribuiran a enlairar els sentiments artístics i a afinar el sentit estètic dels nostres consocis.

Per això hem creat els "Amics de la Música" i per això demanem als nostres consocis vulguin inscriure-s'hi.

VISITES COL·LECTIVES

Aquest mes de febrer, comencen les visites collectives —dominicals— a institucions de cultura, establiments benèfics, museus, palaus, etc., que es desenvoluparà d'acord amb un programa fixat. Poden assistir-hi tots els

socis, acompanyats de llurs famílies. El pressupost, quan excedeixi del que representen les despeses de transport des del "Casal" als llocs visitats, serà, també, anunciat.

El programa per al mes de febrer és:

DIA 5

Excursió cívica i cultural a Figueres, organitzada per la Joventut i Secció Excursionista, en homenatge a *Martí Vilanova* en el tercer aniversari de la seva mort a l'exili. A l'ensem, seran visitats diferents Establiments culturals de Figueres. L'excursió es farà en autocar. Preu: 15 ptes.

DIA 12

Visita a l'Escola del Treball (Cân Batlló). Sortida del "Casal" a les 10 del matí.

DIA 26

Visita a la Casa de Maternitat i Expòsits. Sortida del "Casal" a les 10 del matí. A aquesta visita són pregats de no assistir-hi els infants menors de 14 anys.

CONVERSES I CONFERENCIES

Recordem als nostres consocis que tots els dijous, a les deu de la nit, tenen lloc al nostre "Casal" unes converses-controvèrsies, limitades al socis i llurs famílies, en que són àmpliament debatuts punts d'actualitat o referents a l'ideari i tàctiques del Partit d'Esquerra Republicana.

Tots els dissabtes, també a les deu, tenen lloc conferències públiques donades per rellevants personalitats del Partit.

Per mitjà de la nostra premsa diària són assabentats els consocis — cada vegada — del nom del conferenciant o ponent, i del tema de la conferència o conversa.

LA FESTA DE CAP D'ANY

Fou un veritable èxit. Nombrosos socis — molts amb llurs famílies — acudiren al "Casal" a despedir entre balls i rialles l'any 1932 i rebre, alegrement, el 1933. La Comissió d'Esbarjos treballà de valent i mereix ésser felicitada, especialment el seu President, nostre amic Marian Hurtado. La festa fou amenitzada per la "Drums New-York Orchestre", que al punt de les dotze, mentre es destapava el xampany i es menjaven els dotze clàssics grans de raïm, feu sentir les notes greus del nostre himne nacional escoltat a peu dret i ovacionat, en acabar, pels concurrents. *Els Segadors* es feren sentir, novament, en ésser issada al balcó la bandera barrada amb l'estel solitari, símbol de la llibertat integral que volem per Catalunya.

Durant la nit feren acte de presència al nostre "Casal" el Tinent d'Alcalde del Districte VIIIè ciutadà Vilalta i Vidal, els Diputats a Corts Catalanes Colldeforns i Puig i Ferrer, el ciutadà Ferrer i Pié, President de l'Ateneu Nacionalista de la Bonanova i molts altres que volgueren, amb llur presència, donar relleu a la festa.

Si estimes Catalunya,

fes - ho tot

en Català

---

per a tota mena de treballs

d'impremta, dirigiu-vos a

j. vila fontserè

impressor

sepúlveda, 79

telèfon 34574

barcelona

FOLLETS

Els nois que acuden, acompanyant llurs familiars, al "Casal" han tingut el bon incert de demanar al Consell Directiu autorització per a constituir una Secció infantil. El Consell, no cal dir-ho, accedí tot seguit, designant al Secretari company Sorribas per a que es posés en relació amb els sollicitants, per tal de constituir la nova Secció. S'ha convingut denominar aquesta "Follets del Casal d'Esquerra Estat Català", de Gràcia, i que poguéssin ingressar-hi tots els nois des de quatre fins als tretze anys. Tots els socis que vulguin inscriure-hi llurs fills, són pregats de passar pel "Casal" tots els dies feiners de 8 a 9 de la vetlla i els dies festius de 4 a 9. La Comissió d'infants ha estat constituïda pels nens: Selvas, Viscarrués, Sorribas, Oro i Soler.

CARNET DEL MILITANT

Preguem a tots els consocis — d'ambdós sexes — del "Casal" que encara no el tinguin, adquireixen el més aviat possible el *Carnet* amb el qual i el rebut corrent de l'entitat, acreditaran llur condició de militants i podran prendre part a l'avant-votació en que seran designats els Candidats del Partit a les vinentes eleccions de Regidors. El *Carnet* costa 1 pesseta i és venut a la Secretaria del "Casal" tots els dies de 7 a 9 de la vetlla.

VETLLADA TEATRAL

El passat 22 de gener tingué lloc a la sala d'espectacles de la "Cooperativa de Teixidors a mà" la segona Vetllada teatral, organitzada per la Comissió d'Esbarjos del "Casal". Fou posada en escena, pel Quadre escènic del "Casal", l'obra en tres actes d'Amstrong: *El misteriós Jimmy Samson*. Sota la direcció, encertadíssima i intel·ligent del nostre consoci Callico, treballaren els companys: Bordas, Borràs, Costa, Escolà, Fuster (J.), Hurtado (M.), Roca, Samaniego, Segú (P. i D.), Senyorettes Cailà i De Mingo, nena Bonastre i nen Sorribas.

L'OBRA DE CATALANITZACIÓ

El «Casal» recorda a tots els industrials i particulars de Gràcia, que té obertes unes oficines de redacció i correcció en català — quals serveis són absolutament gratuïts — que cuiden d'escriure en correcte català tots aquells documents, models, projectes, etc., que li són enviats.

A l'ensem, preguem a tots els consocis contribueixin a aquesta obra, fent pressió prop dels seus coneguts per a que sigui un fet la ràpida catalanització de totes les manifestacions de la vida pública de Gràcia, com de tot Barcelona i Catalunya, que serà la millor garantia de les llibertats que ens són ja reconegudes i penyora segura de que obtindrem totes les altres.

MOVIMENT DE SOCIS DURANT EL MES DE DESEMBRE

ALTES:— Jaume Vilabré i Magester, Joan Mas i Maciafés, Josep Sabadell i Guimbau, Tomàs Sabater i Andorrà, Manuel Navarra, Joan Domingo i Illa, Joan Mas i Rabassó, Josep Araqué, Pere Sesé i Rovira, Antoni Marimón i Claramunt, Frederic Gili i March, Antoni Galarza, Angel Bori i Jubany, Benjamí Gil i Borràs, Francesc Zorrilla i Golerons, August Del Campo i Romaní, Jaume Clavé i Artigues, Rosa Bellavista i Casacuberta, Agustina Bellavista i Casacuberta, Pere Raspall i Mora, Francesc Freixa i Solemne, Manuel Rotllan i Trias, Francesc Cortada i Pastells, Ramon Ballesteró i Sanz, Antoni Prat i Sanromà, Sa'lviador Triadó i Prats, Miquel Ontells i Serret, Angel Cuadra i Martínez, Agustí Tutusaus i Ollé, Feliu Genescà i Trullàs, Lluís Buitrago i Pinzol, Josep Figuls i Rivatallada, Mercè Josalva i Oliva, Paulina Gilirribó i Solà, Antònia Gastó i Esteva, Teresa Solé i Servera.

BAIXES: a) — *Voluntàries:* Gabriel Pujades, Jaume Cots.

b) — *Per manca de pagament:* Sebastià Obiols i Galan.

RESUM

Nombre de socis en 30 de novembre	497
Altes	36
Baixes	3
<hr/>	
Nombre de socis en 31 de desembre	530

MOVIMENT DE CAIXA DES DE 1 NOVEMBRE A 31 DESEMBRE 1932

ENTRADES

Ròssec	129.50
Cèdules	5.--
Quotes de Socis	1.784'30
Cafè	400.--
Billar i cartes	39.10
<hr/>	
Total	2.357.90

SORTIDES

Mobiliari	345.10
Lloguers	900.--
Diversos (Butlletí, impremta, llum telèfon, etcètera)	1.081.55
En Caixa	31.25
<hr/>	
Total	2.357.90

**Centre
d'Específics
Salmerón**

Telèfon 74816 : . Salmerón, 78
BARCELONA (G.)

Contra tots els estats
de desnutrició d'infants
i adolescents, empreu

**Nateim
i Natel**

Els trobareu a totes les Far-
màcies i Centres d'Específics

**Escamas
Soms**

Verds d'oli d'oliva

CASA SOMS

Castillejos, 369 - Telèfon 50697

Estació Drassanes
(Auto - Servei)

Benzina - Petroli - Lubrificants

Francisc Layret, 25

Foto - Estudi Riera

Arribes

Retrats al bromuro i sèpia - Postals reclams
Treballs per a aficionats, perfecció, economia
Travessera, 26 BARCELONA
(Prop del C. de Salmerón)

**Sastreria
"El Futbol"**

J. MARTI ISERN

Especialitat a la mida - : - Preus econòmics
GOYA, 20 - MOZART, 53
(JUNT PLAÇA RIUS I TAULET) BARCELONA (G.)

AUTO-CARS I
AUTOMNIBUS

INFORMACIO
AUTOMOBILS
: DE LUXE :

RAMON ACERO

CASANOVA, 34
TELEFON 34702

BARCELONA

**Anís Morera
Rom Manzanillo
Ponche Morera**

Qualitats del PONCHE MORERA

Beguda selecta, exquisida que reuneix les exigen-
cies del mes refinat paladar i pel seu aroma es una
delieiosa beguda. Te qualitats digestives, ja que en la
seva composició hi entren unes plantes que de molt
temps són les escullides per les eminències mèdiques.
Deleixen el paladar, enforfeixen el sistema muscular,
tonifiquen l'aparell digestiu, activant el seu funciona-
ment, estimulant l'intel·ligència.

Destileria: Nápols, 195 - Barcelona

Academia

Graciencia

Ensenyança Elemental, Superior,
Comerç, Idiomes, Batxillerat, etc.
Taquigrafia catalana i castellana en
tres mesos. - Les Senyoretetes en
Taules separades.

L'ACADEMIA GRACIENCIA compta 20 anys d'èxits
Director i Professors titulars. Res d'intrussos.

Salmerón, 87, 1.er

DISPONIBLE

“Mostuva”

Suc natural de raïm - No conté alcohol

Beguda sana, nutritiva i antitòxica

Els metges la recomanen com aliment en els casos de febres, convalescents, persones d'edat avançada, tuberculosos i en totes les dolències de l'aparell digestiu.

La millor beguda per a substituir el vi i tota altra beguda alcohòlica

Demani's als establiments de farmàcia i quevuires

CASA SORRIBAS - Llúria, 62 i Salmeron, 222

Senyora.....

Una perfecta confecció
l'obtindrà cosint amb

... de venda
en bobines de 500 i 200 yds.

ALIMENTS VEGETARIANS I DE REGIM

per a sans i per a malalts de :

**Estòmac - Intestins - Diabetis - Tubercu-
losos - Neurastènics - Debilitats**

Productes especials per a nens

CASA SORRIBAS

Llúria, 62 - Telèfon 13728

Salmeron, 222 - Telèfon 78908

CIUTADANS

*Si voleu vestir amb pocs
diners i ben elegants*

aneu

a can

BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18 - Tel. 15247

Proveu les exquisides Gassoses

IDEAL

Fàbrica d'aigües carbòniques

LA IDEAL

Igualtat, 273

Barcelona

Medicaments Vegetals “LAVINTERN”

GUARIMENT de totes les malalties cròniques per mitjà de plantes medicinals.

Lavintern N.º 1 - Depuratiu: laxant-estrenyiment.

Lavintern N.º 2 - Estòmac - Intestins.

Lavintern N.º 3 - Tós - Asma - Bronquitis.

Lavintern N.º 4 - Diabetis - Albuminúria.

Lavintern N.º 5 - Antinerviós - Calmant.

Lavintern N.º 6 - Reuma - Gota - Mal de pedra.

VAL - OBSEQUI Medicaments Vegetals “LAVINTERN”
Bonavista, 9 - Laboratori - BARCELONA

Molt Srs. meus: Serviu-vos enviar-me gratuïtament el llibre “EL SEGURO DE LA SALUD”.

Adreça: Carrer.....

Població: .....

Nom i cognoms: .....